

REGÉLO.

Pesten vasárnap augusztus 30^{kán} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. horitékalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

Eger és fürdői.

(Az egri fürdők rajzával együtt.)

És Eger áll — — — — —

Omladozott kövein vérengző férfiak ülnek

Ők tarták-meg Egert, 's ez volt sas fészke Dobónak.

V örösmarty.

Ha az utas Pestről — hazánk szívéből — a' kerepesi uton kiindul, és utját észak keletfelé irányozva elhagyta a' pompás hercegi lak- és kerttel ékeskedő Gödöllőt, 's a' nagy terjedelmű vadaskertek mellett elhaladva őzek és szarvasok csordái 's a' vidék bája által gyönyörképzetekben andalodásából a' hatvani lapos — mintegy emlékeztetőleg földiségére — kiragadja: ha e' termékeny ugyan, de kevés kellemmel bíró térségen jó időben szerencsésen átvergődve eléri Hevesnek jó utait, a' Gyöngyösön átvezető országúton feljut azon hegyre, mely a' három testvér óriás egyikének — a' Mátrának — mintegy előöreül emelkedik itt csekély magasságra, de messze elterjedve, egy felől nem legjobb borával jutalmazva a' szorgalmas szőlőmivest, míg másfelől csinos erdeje egykor gazdag pénzforrást ígér béketűrő urának. Ezen erdőn vonul által az országút, mely mindenütt egyenlő jósága miatt csaknem unalmassá válik; ezen halad-alá az utas észrevétlenül mindig, míg végre az erdőből kibukkanva egyszerre megnyílik láthatára, melyet balról a' csekély távulra eső Mátra-bérczek korlátolnak, míg jobbról honunk végig láthatlan síkjain enyészik az el; szemközt kevésbé északfelé, két kékeltő halom tűnik - fel előtte; melyeknek egyike — hegyeskúpalakú — Várhegy nevet visel; a' másik valamivel alacsonyabb, de terjedelmesbnek látszik, és Eged név alatt ismeretes. E' hegytől délnyugot felé mintegy félórányira Heves megyének északkeletiszlén fekszik Eger, egyike azon városoknak, melyek számos jelességeiknél fogva az évkönyvekben gyakorta neveztetnek, 's melyet ezennel e' lapok t. olvasóival megismertetni czélom.

Eger város sok tekintetben megérdemli az olvasónak figyelmét, — meg a' hazáét, meg a' nemzetét. Gyönyörű vidéke, történeti nevezetessége, számos intézetei, sőt politikai helyzete 's lakosainak körülményei is mind olyanok, mik a' közfigyelmet inkább és inkább magukra vonhatják.

Vidékét tekintve Eger kies völgyben fekszik, mely délkelet felé magyar ország nagy terjedelmű síkságával egyesül; két oldalról gazdag szőlőhegyekkel övezve a' jövevénynek már távulról kedves látványt szerez. A' város körül lassudan emelkedő hegyek közt mindenütt vidám és kellemeteli völgyek találhatók, melyeknek sokféle szépségű változatosságai különös vonzódást szülnek az örömet vadászó kebelben.

Ritka élvezet juttalmazza az embernek csekély fáradságát, ha az alig egy óranegyedre fekvő keleti halmokra kísétál, és egy jól választott helyről vágyó pillantatit a' vidéken körüljárátja. Egy gyönyör-teljes festőikép nyílik ekkor a' vándornak szemei előtt, melyet a' messzeterjedő termékeny egri völgyben itt ott feltűnő helységek, valamint a' városnak bájos fekvése és számos, magasra emelkedő, tornyai 's jeles épületei nyújtnak, mely kivált szép nyári reggelen, midőn a' tisztán emelkedő nap első sugárait a' vidékre löveli, valóban meglepő, 's mondhatni felséges.

A' várostól mintegy félórányira eső Eged-hegyről, mely ez oldalról legszélsője a' mátrai magas hegyláncznak, magyar ország síkságának nagy részét beláthatni. Ennek szomszédságában észak felé a' fennevezett Várhegy alatt fekszik a' tárkányi völgy — gyönyörűség völgye —, melyet Barkóczy gróf néhai egri püspök és későbbi primás mulató helyül választván, itt pompás nyári palotákat emeltetett. Ezek azonban már többé nincsenek; de a' tiszta érzésű kebel feltalálja itt mindazon szépségeket, melyek az egyszerű természet miveit bájosakká 's kevesekké teszik; van itt hegy, völgy, erdő, mező, lefüggő sziklatömegek, sziklaszorosok és ezek alatt vonuló utak, csörgedező források, melyek itt ott apró zuhatagokat képezve messze elfolyó patakokká válnak; van itt halastó szomorfüzekkel övezve 's egy hajócskával is terhelve; van tánczterem egy pár mellék - szobácskával, több helyen készített ülések, mindenféle vezető csinált sétautak, mezei 's kerti virágokkal szegélyezvők; találni itt a' mulandóság képeit — nagyszerű épületromokat 's t. effélet. Ha mind ezeket egy kis órányi körben együvé képzeljük, és hozzá vesszük a' szám nélküli csalogány- és egyéb madarak csevegéseit, a' félénk őzeket és más apróbb vadak sokaságát, előttünk fekszik Tárkány természet és mesterség-alkotta leggyönyörűbb angol kert képében, melynek bizonyos pontjaiból a' leg-

felségesb kilátásokban tévedez a' szem a' mindennel bővelkedő egri völgyön.

Eger vidékének egy másik, nem kevésbé becse; gyöngye Szarvaskő. Midőn egy kellemes nyári reggel két barátom (egy ismert jeles költő 's egy festész) társaságában ide kocsziva először juték a' szarvaskői völgybe, 's ennek végénél a' setét erdőkkel benőtt magas hegyek között egyszerre megpillantám a' napnak kora sugáraitól megvilágított iszonyú sziklatömeget a' mintegy belőle kinőtt váromladvánnyal, e' látvány annyira meglepett, hogy több perczig szavakat nem találék érzetim kifejezésére, telve levén különben is a' helynek előkori regényes történeti képeivel. Honunkban sok helyett találni majd vidám, majd borzasztó szép vidékeket. Egyike a' legszebbeknek Miskolcz közelében a' diósgyőrháori völgy: azonban itt annyi a' minden nemű természeti szépség és olly meszsze terjed, hogy midőn a' szépségek tömegébe jut a' vándor, ez nem meglepő többé; mi okból bár Szarvaskőt ehhez hasonlítani sem lehet, amaz, hozzájárulván történeti nevezetessége, reám sokkal nagyobb hatással volt; 's valóban, ha Tárkányt a' vidám gyönyörök paradicsomává festém, Szarvaskőt egy komoly agg vítéz képében kellene előállitnom. — A' szarvaskői szikla tövének a' szoros völgyben vonul-el azon jelenben Pyrker egri érsek által Heves megye segélyével készülő szikla-ut, melly nem kevés kényelmökre szolgál a' regényes vidék anda tisztelőinek.

(Folyt. következik.)

ELBESZÉLÉS.

Ki másnak vermet és, maga esik bele.

(Vége.)

Tetianka minden intésre figyelt; e' szót is hallá: „holnap“. — Könnyű vala a' magyarázatot 's lócsláb szándékát kitalálni; azért is, mint nők szoktak, egyszerre föltaláta magát, és föltéte szilárd 's csudálatos vala. Férjéhez fordulván idvezlé őt, most legelőször mosolygva, mint haldokló anya, ki fájdalomát gyermekei előtt eltitkolá. Lócsláb még illyesmiben nem részesült ugyan; azért lábaihoz borulandó, kezeit csókolá. Tetianka szenvedé; estebéd mellé ült; evék 's bort tölte a' kehelybe. Lócsláb ivott, mert örült, mert a' dobzódást megszokta. Szemei fényleni kezdtek; arcza pirosodott; feje nehezedék. — De ki is állhat ellent, ha a' kedves, ha a' menyasszony kínál, 's ivásra ösztönöz?

Estebéd után a' szolgálk távoznak; a' hálószobában lócsláb borés szerelem részegen először merészlette ajkát fiatal hölgye ajkaira

a

nyomni, 's kezeit megragadván Tetianka esdeklelt: „uram! kegyelem! Istenem, légy velem!” — A' vőlegény szerelenről csacsogott; feje mind inkább nehezült; az egész szoba keringett vele, 's a' gyenge mécs halvány világot vete a' ritka párra.

Lőcsláb öltönyöstül rogyott divánra; Tetianka térden imádkozék. A' várbeli óra tizenkettőt kongott; a' baglyok sivitának; a' szél üvöltö, 's a' Hnylopiat zugott és dühöngött, mint rendesen.

Tetianka fölállt 's a' falra nézett. Csákányok 's kardok függének ott. — Reszkete; hideg izzadság folydogált homlokán; lábujhegyen tipegett férjéhez; lélekzetét föltartóztatá. Lőcsláb alvék; Tetianka, keblébe nyúl; nem hogy szive dobogását érezhesse, hanem a' kulcsokért. Amaz ásít és dörög: ez mozdulatlanul tartja kezeit keblében, 's midőn újra elszenderedett, kiveszi a' kulcsokat.

Tetianka újra lőcsláb keblébe nyul; ez mint halott alszik. Tetianka csendesen veszi-ki a' kisebb kulcsokat. Lőcsláb ébredéz, fejét felüti, szemei nyitvák, 's álmosan kérdi: „mi az?” — Tetianka csaknem összerogyott; reszkete, mint lázban sinlódó: de lőcsláb fal felé fordul; 's újra hortyog. Tetianka égre tárja karjait; keble Isten iránti hálától magasul, 's lámpát gyújtván ajtó felé csuszik, melly a' toronyba visz. — Halkan nyitja-meg az ajtót, 's éppen a' toronyba lépett. — A' lámpa föl-föllobog, mintha kialudnék; lőcsláb alszik, a' szobában halotti csend.

IX.

A' nóstényfarkas szerte ordít a' pusztában, 's a' tájék himjeiben viszhangra talál; mire még kozáksziv is dobog, másnak pedig csontjaiban is elfagy a' velő.

A' földalatti foghely sötét és kietlen vala Konstantin fogait csikorgatá; lánczaival bibelődött, mintha szétbontani akarná; de hasztalan. — „Ő itt, Tetianka itt, e' hűtlen eb birtokában!” — Stepan csak lánczait csörgeté, 's ezt felelé: „hah a' nyomorult pára!” Egyedül az öreg Antal hallgatott, 's könyörge Istenhez.

De im csikorog az ajtó, Konstantin pedig kiált: „el — el az étellel, ha halni kell; inkább éhbel vesszek - el, mint akasztófán!” — Az ajtó megnyílt, 's a' setétben mécs világított, és szent szüzhöz hasonló fehér nőalak jelent-meg. — „Ó az, ő az!” — rivalga mindkettő. — „Bátyám, Konstantin!” — Tetianka nem tudá, melyiket szabadítsa-fel előbb; hanem mintha valamely szent lény sugallta volna, az öreg Antal békóit nyitá-meg előbb, ki azután Konstantin és Stepan bilincseit is megoldozá.

„Kedvesem!” — „Konstantin!” — csak e' szavakat leheté a' viszonzlás kéjeit édelő szerelmes pártól hallani. Stepan átkarolá hugát atyja, anyja felől tudakozódó. — „Elhaltak.” — „El?” — „A'

tatárok gyilkolák-meg őket 's égeték-föl házunkat; ők hurezoltak engem ide! — „Hah áruló löcsláb, most rajtad a' sor!”

Ez alatt Antal a' másik szobabeli foglyokat is fölszabadítá, kik hajdani bajtársak 's Horodenski Konstantinnal Krimre száguldott kozákok valának. Ezeket is löcsláb kerité lassanként kézre, 's vetteté tömlöczbe, Chmielniczenkóhoz küldendő, hogy rajtok boszúját tölthesse.

Csak 30-an valának ezek, de mindeniknek kozákvér pezsgett ereiben, 's mihelyt főnöküket megpillanták, egyre kiáltának: „hála Istennek! éljen főnökünk! éljen a' mi Konstantinunk! mi veled, te velünk; előre előre!”

Tetianka kezeit törve esdeklett: „fussatok, fussatok!” — de Stepan és Konstantin felelének: „vezess!”

A' tömlöczbeli szalmát meggyújtván, ennek tüzénél harsány kiáltások közt idvezlék egymást. E' vad tekintet, a' tűz rohogása legkisebbé sem ijeszté-el Tetiánkát; kozáklélek lelkesité őt is, 's lámpát ragadva tört előre, utána tűzőzönön keresztül a' többi fel a' torony lépcsőin az alvószobába.

Löcsláb felébredvén, felugrék, és elbámult a' vig vendégeken, kiket nője hozott: de mi előtt száját fölnyithatá, 's hölgye védelmére siethetne, szemeit kitolták, 's fegyverre kelvén, az egész várbán elszéyedtek.

Még nem világosodott, midőn löcsláb már megszűnt élni, 's lelkét, mint zsidó szolgáljaét is, a' kárhozat elragadá. Az egész őrizet megadá magát, 's mindenfelől ez ujongatás hangzék: „éljen Horodenski Konstantin bán! Istené legyen a' dicsőség!”

*

Hat hónap mulva kelt egybe Konstantin, Tetiánkával, löcsláb szűz özvegyével. A' lakoma pazar és fényes, a' vendégek számosan 's vigan valának. Konstantin megveté Chmielniczenkót; hölgye mellett sógorával 's Antallal boldogul élt, királyához 's az anyalenygel honhoz szüntelen hiven.

*

Számos év röpült-el, 's Konstantin özvegy lön. Gyászolt, sirt, de föléledt benne a' régi kozákérzelem, 's bucsút vevén Antaltól, elhagyá Halczyniecet a' Saporágokhoz költözendő. Ezekről tőlovászmesternek tétetvén, szövetséget kötött Mazeppával, az ukrainai kozákok főnökével; az ifjú Saporágokat rokonaikkal, a' Lákokkal, kibékité; Pultavánál a' fehér czár seregei ellen csatázott; Károlyt a' svéd királyt 's az öreg Mazeppát a' Dnieperen által is követé, 's idegen földön halt-el.

Czarkowski után

Varga S.

KÜLÖNFÉLE. Görög képek.

II.

A' klephta nő.

(Vége.)

„A' macskákat ide! — kiáltá Stasio — a' macskákat ide! — e' szép nőcskét valomásra akarjuk birni.“ — Stasio társai két hatalmas macskát hoztak elő, és sok ellenkezés közben mindenik oldalról egyet a' szép Kalsa bő láb-szár-ruhája alá, mint a' görögnek hordani szokták — kötötték. — E' nehéz operatio után kívülről puha vesszőkkel korbácsoltatta Stasio az állatokat, míg a' szegény nő az elvadított macskák fogainak 's körmeinek tovább ellent állni nem birt, 's késznek nyilatkozott vallani.

„Férjem — sohajta-fel mélyen a' kinoktól megszabadított — minden becest, egy fél órai tova, magán álló vén platan alá ásta. De a' helyet meg nem találhatjátok; csak ha a' nap utósó sugárai a' fára sütnék, a' mennynek arnyai ekkor éppen azon helyre esnek, hol kevesünk elásva van. — Ezen árny nélkül csaknem lehetlen volna a' helyet megtalálni, melyet akkor e' jel után választánk.

„Köszönet, szép nő, köszönet! — kiáltá az elragadtatott Stasio — e' valomás megérdemel egy ölelést. Ne ellenkezz; hiszen én nem vagyok macska!“ Köz jóváhagyás követte az ölelést.

„No's, édes lelkem, hol van férjed?“

„Azt nem tudom“ — felelé Kalsa halkal.

„A' macskákat ide!“ — dörgé Stasio ismét.

„Megálljatok! — Panagia kedveért kiméljétek már ugy is ronesolt testemet.“

„Hol van férjed?“

A' szerencsétlen egy szalma-zsupokkal eltakartt ajtóra mutatott, mely le felé vezetett, 's néhány percz mulva egy bekötött zsák emeltetett a' magasba, mellynek élő tartalma nyomorúan nyögött, és szabadulásért könyörgött szűk fogságából.

„A' Jézus kedveért, ne legyetek olly kegyetlenek; eresszétek-el férjemet; vegyétek a' mink van, csak éltünket ajándékozzátok!“

„Kalsa, neked nőmmé kell lenned!“ — kiáltá a' jó előmeneteltől felvidult klephta főnök. — Szent Györgyre mondom, neked nőmmé kell lenned!“

„Hiszen látod, hogy esküdt feleség vagyok; milly bűnös kívánság!“

Stasio jelt adott; társai felemelék a' zsákot, és kiveték a' parton álló házból a' tengerbe. — Midőn a' ház beljében a' zuhanás hallaték, mondá Stasio: — „igy édes Kalsám! most szabad vagy! — No's, édes szép nőm, egybekelésünk útjában ugy-e már semmi gát nincs?“

A' társak hangosan örültek e' szerencsés gondolon, kiváltképp' midőn Stasio mindjárt élni akart az alkalommal. Szerencsére a' szegény nő elkerülte e' köz gyalázatot azon intés által, hogy az utósó napsugarak nincsenek messze, 's a' kívánt árnyvetés idejét, mely egyedül képes az elrejtett kincs helyét kijelelni, nem lehet elhanyagolni. Lärmával zudult az egész zaj az egyedül álló fűhöz, előre osztakozva a' felfedetlen kincsen.

Oda értek, kerestek, találtak. — E' helyen tartotta Stasio is lakodalmát. — Ez sátáni menyegző volt. — Néhány órával később a' megbecsületett Kalsának megesonkitott holt teste azon gödörben feküdt, hol kevés előbb a' titokteljes kincs elrejtve volt.

III.

A' válasza.

„Mit akarsz inkább — kérdé a' klephta főnök Constantinos egy, saját házában megrohant gazdag de fukar pusztai urat — szabad választást engedek — száz nyers hagymát enni, vagy száz ütletet talpadon kiállni, vagy száz kolonádát fizetni!”

A' fukar nem sokáig gondolkodott, 's elhatározta a' hagyma-evést; de nagy munkával csak tíz darabig vitte, 's ez is nagy mennyiségű akaratlan könyvet facsart-ki szeméből.

„Mit akarsz most?” — kérdé tovább a' klephta.

„Bastonádot!” — felelt sapánkodva a' fukar; de csak ötven talp-ütésig állta — ki.

Az egész czimboraság nevette most a' szabad választót, hogy mindjárt nem határára-el magát arra, mit minden esetre tennie kellett, 's a' szerencsétlennek most hagymája 's ütlegei voltak, és még is fizetnie kellett.

Nem ritkán vannak illy humoristák a' klephták közt, kik áldozataikat tréfával tudják kinozni. Sokszor a' megtámadottnak kötelességül tétetik néhány pint sós vizet inni. Hatása ezen adagnak az ivóra nézve annál rettenetesebb, minthogy erre közvetlenül lábánál fogva akasztatik, melly körül a' rablók hevernek, hogy szemeiket a' szerencsétlennek kinjain legeltethessék. — A' milly kedves minden klephtának saját orra, olly ellenszenvvel láttatik viseltetni idegen orrok iránt; mert az arcznak e' része forog többnyire 's leginkább veszélyben, ha valakit azon szerencsétlenség érte, hogy e' durva borbélyok kezeik közé jutott. Ők az orral többnyire a' bajuszt is leveszik, 's a' fülekkel a' pofaszakált, és így divatosítva küldik őt ismét vissza oda, honnan jött. Ugy látszik, e' finom szokást a' törököktől tanulták-el, kik hasonló műtételeket gyakoroltak foglyaikon, hogy az isméti elfogatás alkalmával meg-ismerhessék, ámbár illy esetekben bizonyosan senki sem üti oda másodszor orrát. — A' klephta hegyei közt biztos helyen van; 's ha maga ki nem jő, úgy a' katonai próbatételek, mellyek ellenök használatnak, többnyire hasztalanok. A' barlangok tömkelege minden üldözést gátol, és több osztálya miatt inkább veszélyes az üldözőnek mint üldözöttnek. Egyetlen 's legbiztosabb mód a' klephta-főnöknek kézre kerítésében a' fejdíj. Alig van az kihirdetve, a' főnök feje már ingadozik; mert sokan tulajdon czimboráji közül lesik az alkalmat, hogy főnökük koponyája által pénzt és személyökre bocsánatot nyerjenek. Egy illy árulónak yatagjanja mindig készen áll főnökének fejét egy biztos vágás által törzsökéről leszelni; 's kinek azon szerencséje van, hogy főnökének, erős álmából vagy gondnélküli pihenéséből egy pillanatot használhasson, az végre is hajtja árulását, és siet a' véres fővel oda, hol tetteért az ígért jutalom vár rá. — Egy jó főnök feje öt ezer drachma. A' görög kormánynak vannak terhei, mellyeket más tartományokban nem ismernek. Itt a' holt jó fejek jobban fizettetnek, mint nálunk az élők. — A' hány ház, annyi szokás!

Pólya Endre.

Ritka lélekismeretesség. Löwenben egy gazdag birtokosnál minapában egy ügyvéd jelent-meg, 's neki 4.000 frankot nyújtván által, ez iránt egyszersmind nyugtatványt is kért. A' birtokos tudván, hogy neki illy öszveggel senki sem adása, azt elfogadni csak olly feltétel alatt akarta, ha a' fizetés oka is közöltetik vele. Ekkor az ügyvéd megvallá, hogy e' pénz ka-

matok gyanánt 's azon atya becsületének megváltásaul adatik gyermekei által, ki a' nevezett birtokos nagyatyját negyven év előtt meglopota volt. — Illy lélekismeretesség csak ugyan ritkább a' fehér hollónál!

Előszereket a' régi és ujhoz. Az izlandiak már legrégibb időkben is, midn még vak pogányok voltak, különös gyógy- és csudaerőt tulajdonítottak a' tűzokádó Hekla és Geyser hegyekből ömlő langyos és forró forrásoknak. Midn későbbn a' kereszténység apostolai hozzájuk jöven őket megtérítve keresztelni készültek, közegyezésből kívánták, hogy e' célra a' papok a' nevezett források vizeit használják. Még most is különös előszereettel becsülik azokat, 's keresztelésre tetemes távolságból is szoktak hozatni belőlek.

Legtöbb káesa e' világon bizonyosan Cochinchinában látható, valamint talán egy ország sínes a' földön, hol annyi baromfi tenyésztetének, mint ott. A' risföldeket legalább csaknem szünetlen baromflak settől serege fed-el úgy, hogy ez állatok a' természetnyből többet emésztenek-meg, mint az emberek. Ebből azt kellene következtetni, hogy a' Cochinchinai többnyire ez állatok husából él; pedig nem úgy van. Ő ugyan szereti azoknak húsát, de mivel örökösen fél a' netalán következhető rossz termés és éhségtől, nagyon kiméli a' kácsákat, és inkább patkányt, egeret, férgeket, sáskát, békát, kutyát és alligator-kigyókat főzet és süttet közönséges ebédjeire.

Furcsa szokás Persiában. — Gazdag Persák igen nevezetes bánásmódot követnek gyermekeiknél. — A' gyermeket t. i. mindjárt születése után finom fehér sóval hintik-be, másod napon pedig bizonyos nemű borotvakéssel néhány gyenge metszést vagy karczolást csinálnak a' gyermek vállain. Ezen operatiót harmad vagy negyed napon ismétlik, hogy időközben a' vér folyjék. — Nyolczad napon végre tetőtől fogva talpig felöltöztetik úgy, mint a' koros ember szokott járni és pedig minél tarkábban. A' haremiban lakomát adnak, 's három nap mulva az anya először fürösztli 's mossa-meg gyermekét azon vértől és sőtől, melylyel eddig fedve volt. Ezután atyjához viszik őt; ez karjára veszi, letérdel, 's Allah, Mahomed és Alihoz imádkozván, nevet ad gyermekének. — E' furcsa szokás eredetét kipuhatolni vagy magyarázni nem lehet; egyébiránt legrégibb időkől származik.

Drága b o r. — Osborn angol kapitánnak gyakran volt szerencséje ama híres Runschik Singnek, a' nem rég Indiában meghalt lahorei királynak, orgiára meghívattatni. — Ennek bora — mond az angol — száraz (talán aszú) szőlőből készült, melyet készakarva az okból, hogy minél becsesebb legyen, gyöngyporral hintének-meg. E' bort csupán csak a' király számára készíték, melyből, noha ő néhány palaczkkal szokott ugyan adni kedvenceinek, azonban más valakinek tömérdek pénzért is igen nehéz egy pohárkával szerezni. A' gyöngypor hihetőleg csak a' fukar királynak hiú találmánya volt, ki halott valamit Kleopatra fényűzése felől. Bár mint legyen a' dolog, de e' ritka királybor valódi választóvíz volt vendégeinek torkára nézve; kik kétszeresen, kénytettek inni, előszer azért, mivel a' király maga töltött nekik, másodszor mivel igen kövér és erősen fűszerezett fürjeket adott enniek. Ő a' bort csak azért itta, hogy megrészegeadjék, 's azon bort legtöbbre becsülte, mely e' sikert leggyorsabban eszközöl.

JAVÍTÁS. Utóbbi számunk első lapjának 3-ik sorában „a' folyamok is értik egymást” helyett olvassassék: „a' sólymok is értik egymást.”

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiaezen, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajtón
uri utsza 612.